

ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΜΠΑΛΩΜΑΤΗΣ

(Μελάνον)

Μιά φορά κ' ἔναν καιρὸ ἦταν ἕνας μπαλωματῆς. Εἶχε πειρὰ βαριεστῆσει τραβῶντας τὴν πισσωμένη κλωστή του κ' ἐσυλλογίζονταν πῶς νὰ καταφέρει νὰ κερδίσῃ παράδες μὲ κανέναν ἄλλο τρόπο. Μιά ἡμέρα ἐκεῖ ποῦ ἤχάζευσέ ξέχασε πῶς εἶχε ἀκουμπήσει μπροστά του μιὰ γαβάθα μὲ γάλα καὶ ἡ μύγαις—γιατί ἦταν καλοκαίρι—μαζεύθηκαν ἔς τὸ γάλα ποῦ ἔγερνε δόλομαυρο. Τότε ὁ μπαλωματῆς γυρίζει ἐξαφνα καὶ καθῶς βλέπει ὅλο ἐκεῖνο τὸ καιρὸ, σηκώνεται καταθυμωμένος, ἀπλώνει τὸ χέρι καθῶς κάνουν ἐκεῖνοι ποῦ πιάνουν μύγαις καὶ χάπ μιὰ! . . .

Κάμπραις ἔφυγαν, ἔμειναν ὅμως ἀρκεταὶ μεσ' ἔς τὴ φύχτα του. Ἀρχίσε νὰ ταῖς μετᾷ καὶ ἦταν πεντακόσαις. Τί κάνει τότε; Φτιάχνει ἕνα μεγάλο σανίδι, γράφει ἀπάνω μὲ μεγάλα μεγάλα γράμματα: **ΜΕ ΤΟΝ ΧΕΡΙ ΤΣΑΚΟΝΩ 300**, καὶ τὸ κρεμνᾷ ἐμπρὸς ἔς τὸ μαγαζί του.

Πρέπει νὰ μάθετε πῶς τότε ὁ βασιλεὺς εἶχε πόλεμο μὲ τὴ γειτονικὴ πολιτείαν. Κάθε ἴλιγο ὅμως τὴν ἐπάθαινε, τόσο ποῦ μιὰ ἡμέρα ποῦ γύριζε κυνηγημένος ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ μαγαζί τοῦ μπαλωματῆ καὶ εἶδε τὴν ἐπιγραφή.

Ἀμέσως προστάζει τὸν μπαλωματῆ νύρθῃ μπροστά του. Αὐτὸς ὁ φουκαρῆς καταφοβισμένος, καταντροπιασμένος τρέχει εὐθύς.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς μὲ τὸ ἕνα χέρι σκοτώνεις πεντακόσους;

— Ναῖσκε, ἀφέντη βασιλεῦ, ἀποκρίνεται ὁ μπαλωματῆς κ' ἔτρεμε ὅαν καλάμι.

— Βαστᾷ ἡ καρδίχ σου νὰ πᾶς νὰ πολεμήσῃς μὲ τοὺς ἐχθροὺς μας;

Ὁ μπαλωματῆς ἀπὸ τόνα μέρος εἶχε ἐλπίδα νὰ κερδήσῃ τίποτε, ἀπ' τᾷλλο πάλι φοβοῦντανε. Εἶπε ὅμως μὲ τὸν νοῦ του: εἴτε πεθάνω, εἴτε ζήσω αἰώνια μπαλωματῆς, δὲν ξέρω ἔς τὴν πίστι μου ποῖδ εἶνε χειρότερο, ἂς δοκιμάσουμε. Τότε ἀποκρίνεται:

— Ναῖσκε, ἀφέντη βασιλεῦ, δώστέ μου ἕνα ἄλογο καὶ εὐθύς, πηγαίνω καὶ διώχνω ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μας.

— Καλὰ, λέει ὁ βασιλεὺς, ἂν τὸ κατορθώσῃς, θὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου γυναῖκα.

Ὁ μπαλωματῆς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἀναιδαίνει ἔς ἕνα ἄλογο (καὶ δὲν ἦταν ἄξιος νὰ σταθῇ κ' ὅλα) καὶ παίρνει κ' ἕνα μακρὸ κοντάρι ποῦ εἶχε καρφωμένο τὸ σανίδι τοῦ μαγαζιοῦ: **ΜΕ ΤΟΝ ΧΕΡΙ ΤΣΑΚΟΝΩ 300**. Οἱ ἐχθροὶ καθῶς βλέπουν ἕναν καθβαλάρη νύρχεται κατ' ἐπάνω τους καὶ διαβάζουν τὰ γράμματα, καταφοβισμένοι τὸ βάζουν ἔς τὰ πόδια. Ὁ βασιλεὺς ποῦ κ' ἔτρεπε ἀπὸ μακρυὰ, καθῶς εἶδε πῶς ἔφευγαν, τρέχει κ' αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ τὸν μπαλωματῆ. Ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ ἐδιώχθηκαν, ὁ μπαλωματῆς, ὁ βασιλεὺς καὶ ὁλος ὁ στρατὸς γύρισαν ἔς τὸ παλάτι καὶ εὐθύς τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐστραφώθηκε ὁ μπαλωματῆς τὴν κόρη τοῦ βασιλεῦ.

Τὴν πρώτη βραδεὶά ὁ μπαλωματῆς ἦτον κατευχαριστημένος, ἀφοῦ ὅμως ἀπεικοιμήθηκε, ὠνεϊρεύθηκε πῶς ἠπάλαυνε

παπούτσι ἀκόμη, καὶ ἔδινε μεσ' ἔς τὸν ὕπνο του τρομεραὶς γροθιαὶς τῆς γυναίκας του. Αὐτὴ ἡ κακομοίρα ἠπῆγε τὸ πρῶτ μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα καὶ παραπονέθηκε ἔς τὸν πατέρα της. Ὁ βασιλεὺς τότε ἐπρόσταξε νὰ κοιμᾶται σὲ χωριστὰς κάμαραις τὸ ἀνδρόγυνο.

Καὶ ἀπὸ τότε δὲν κοιμοῦνται ποτὲ μαζὶ ὁ ἄνδρας κ' ἡ γυναῖκα ἔς τὰ παλάτια καὶ ἔς τὰ μεγάλα ντζάκια! :

Η ΚΛΕΜΜΕΝΗ ΚΟΤΤΑ

(Μελάνον)

Ἕνας χωρικός ἐρέχθηκε νὰ κλέψῃ μιὰ κόττα, ἀπλώσε γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἐκεῖνη ὅμως γλίστρησε καὶ ἔς τὰ χέρια του ἔμεινε μόνον ἡ οὐρά της. Τὴν λαμπρὴ ὁ καλὸς μὲς ἠπῆγε νὰ ξεμολογηθῇ ὁ παππᾶς τὸν ἐρώτησε τί μπορούσε ν' ἄξιζε ἡ κόττα.

— Ὅκτῳ δραχμαῖς, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

— Φέρε μου ταῖς λοιπὸν γιὰ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ σὲ συχωρέσῃ.

— Πολὺ καλὰ, παππᾶ μου.

Πιάνει καὶ τυλίγει σ' ἕνα μουσκεμένο χαρτί τοὺς παράδες, τοὺς βάνει μέσα ἔς τὸ καπέλλο του καὶ ἐρχεται πάλι τὴν ἄλλη ἡμέρα πρῶτ, πρῶτ.

— Παππᾶ μου, οἱ παράδες εἶνε μέσα, ἀπλώστε καὶ πᾶτε τους.

— Δοῦς μου τους.

— Ὅχι, ὄχι, κάλλια νὰ τοὺς πάρτε μοναχός.

Τὸ μουσκεμένο χαρτί ἐσχίσθηκε, οἱ παράδες ἔμειναν ἔς τὸ καπέλλο καὶ ὁ χωρικός τῶσθε ἔς τὰ ποδιάρια.

— Ἐ! ποῦ πᾶς, φωνάζει ὁ παππᾶς, δὲν μοῦ μείνε ἔς τὸ χέρι παρὰ τὸ χαρτί.

— Κ' ἐμένα, ἀποκρίνεται ὁ χωρικός, δὲν μοῦ μείνε ἔς τὸ χέρι παρὰ ἡ οὐρά.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Ὅταν τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ τὴ νύχτα ἀντικρύσω καὶ κόσμος ἄλλος φαντασθῶ πῶς εἶναι τὸ καθένα,

Μοῦ ἔρχεται ζεσκέπαστος εὐθύς νὰ γονατίσω

Καὶ μὲ εὐλάβεια πολλὴ μὲ χέρια σηκωμένα:

— Θεέ! νὰ πῶ, δὲν εἶσαι Σὺ μόνον δικαιοκρίτης, εἶσαι κ' ἀπὸ ὅλους μας ἐδῶ ὁ ποῖδ κοσμοπολίτης.

Μὰ ὅταν θέλω νὰ βρεθῶ σὲ κείνο 'κεῖ τ' ἀστέρη

Καὶ βρεῖσκ' ὅτι εἶν' ἀδύνατο, μὲ πιάνει ἀγωνία,

Βιάζω λοιπὸν σὸ κούτελο εὐθύς τὸ ἕνα χέρι

Δέγοντας—δὲν θὰ ἔχουνε κ' αὐτὰ συγκοινωνία! . . .

Καὶ ἄλλη σκέψις μοῦρχεται, ἐνῶ αὐτὴ μ' ἀφίνει,

Πῶς ὁ Θεὸς κατὰγεται ἀπὸ τὴ Ρωμιοσύνη.

De Cock.